

HVAD MÅ DER GØRES

Kommunistisk Arbejderpartis Uddannelsesblad nr. 1/79

VIETNAMS INVASION I KAMPUCHEA:

Indledningen til en ny epoke i verdenspolitikken

Den 7. januar blev Pnom Penh indtaget af 100.000 vietnamesiske soldater, massivt udstyret med sovjetiske våben. Invasionen i Kampuchea understreger sammen med en række andre begivenheder, at Sovjet nu for alvor spiller rollen som den ekspanderende imperialistiske supermagt.

Straks efter invasionen blev der oprettet en regering bestående af quislinge, der var villige til at være marionetregering i et besat Kampuchea. Marionetregeringen blev straks anerkendt af Vietnam (naturligvis) Sovjetunionen, Bulgarien, Laos, Ungarn, Østtyskland, Afghanistan, Ethiopien, Cuba m.fl. Alle lande under Sovjets interessesfære.

Heroverfor har Demokratiske Kampuchesas lovlige regering, Kina, Nord-Korea, Jugoslavien, Rumænien, Thailand, Malaysia, Singapore og mange flere fordømt invasionen og krævet tilbagetrækning af alle vietnamesiske tropper.

Hermed er der trukket to fronter op: På den ene side de regeringer, der støtter, at Sovjet kan blande sig i andre landes indre anliggender ved hjælp af vietnamesiske lejetropper.

På den anden side en række lande, som mener, at ethvert lands folk selv må bestemme sit eget lands udvikling — uden indblanding udefra. Og det er karakteristisk nok lande med vidt forskellige styreform, men lande hvoraf mange

selv mere eller mindre direkte er truet på deres selvstændighed eller suverænitet.

Desuden har 7 lande fra de Alliancefri Landes Bevægelse i FNs sikkerhedsråd fremsat en resolution, som kræver alle fremmede tropper ud af Kampuchea. Resolutionen fik støtte fra 13 ud af 15 lande i Sikkerhedsrådet. Kun Sovjet og Tjekkoslovakiet stemte imod.

Forsvar Kampuchesas nationale uafhængighed!

I Danmark er der sket bemærkelsesværdigt lidt i forbindelse med invasionen. De fleste af venstrefløjens organisationer har været tavse eller haft sympati på Vietnams side. Det skyldes blandt andet de mange terrorhistorier om »Pol Pots rædselsregime«. Historier, hvoraf den overvejende del er blevet tilbagevist som løgn og bagvaskelse, og hvor endda ophavsmændene selv har været nødt til at dementere deres egne historier. Historierne har, sammen med den sympati, som mange har opbygget med Vietnams folk under Vietnams krig mod USA-

Kampuchekomiteen fordømmer Vietnams invasion i Kampuchea. Den fortjener alle antiimperialisters støtte. Billedet er fra en demonstration, som komiteen arrangerede d. 27. januar i protest mod Vietnams invasion. Blandt talerne var Joachim Israel, Ellen Brun og Peter Bischoff. Til stede var ca. 500. (Foto: Arbejderravisen).

imperialismen, betydet, at mange vægrer sig for at fordømme Vietnams invasion. Men et angreb er et angreb, og Vietnams heltemodige kamp mod USA giver ikke Vietnam ret til at spille storebror overfor Kampuchea. Uanset om man har sympati for Pol Pots regering eller ej, så er det hverken Sovjet eller Vietnam eller noget andet land, der skal afgøre, om han skal være Kampuchesas leder. Det er en sag kampucheanerne selv skal afgøre. Det er et internt kampucheanisk anliggende.

fortsættes s. 7

LÆS OM:

SU-kampen ... s. 2

Fagkritik s. 4

Nedskæringer . s. 6

Kvindepolitik .. s. 8

LEDER:

Er studenterbevægelsen i krise ?

Er studenterbevægelsen idag ude i en dyb krise og hvordan kommer man videre? Det er spørgsmål mange progressive stiller sig, f.eks. når man kun kan samle 25-50 til studentermøder. Givet er det da også, at der idag ikke er tale om så samlet, bred en bevægelse, som man så det umiddelbart efter '68, under UA-kampen i '75 og delvis i RUC-kampene.

RUC-kampen '77 endte med en forvirret, splittet og demobiliseret studenterbevægelse. De ledende kræfter i aktionen havde fejlvurderet Socialdemokratiet som modstander og skabt en stor splittelse internt.

Den samfundsmæssige krise har sat sine spor. Hovedparten af de uddannelsessøgende rammes — ligesom resten af arbejderklassen hårdt af krisepolitikken. Levevilkårene forringes, studierne strammes m.v. Altsammen faktorer, der har skabt grundlag for en politisk afmatning og begyndende højredrejning. Det er svært at inddrage nye i regelmæssigt studenterpolitisk arbejde og de progressive kræfter er relativt isolerede. Den fagkritiske strømning har, ved udelukkende at ville beskæftige sig med et fåtals problemer, yderligere fremmet denne isolering.

Ser man på studenterbevægelsen som en samlet, national bevægelse over en længere periode, er der tale om en vis afmatning. Men der er stadig et godt grundlag for at videreudvikle bevægelsen. De fleste uddannelsessøgende føler sig stadig på et eller andet niveau som en del af en større bevægelse. De fleste uddannelsessøgende indtager på en lang række områder progressive standpunkter. Kantineboykotten har vist, at de uddannelsessøgende vil kæmpe for deres levevilkår. Trods vaklen og modstand fra lederne i nogle af de uddannelsessøgendes organisationer, har kantineboykotten været en kamp ført udover det enkelte uddannelsessted — som en mere samlet, national bevægelse. Skal der blot i det små dæmmes op mod krisepolitikken og den begyndende højredrejning må de progressive bygge videre på sådanne tilløb og opstille et svar, der kan understøtte denne tendens yderligere.

Dele af den fagkritiske strømning mener, at vejen frem alene går over udviklingen af den fagnære politik på det enkelte uddannelsessted. Men ofte er grundlaget sekterisk, hvor man kun vil beskæftige sig med de erklærede »socialisters« problemer. Samtidig åbner denne »lokal-kamps-linie« op for, at man totalt skifter bevægelsen som en national, samlet kraft. På den måde splintres bevægelsen i tusind småstykker og småkampe. Den samlede studenterbevægelse lægges blot for statens overgreb, hvilket er et unødvendigt bidrag til studenternes i forvejen relative svækkelse.

Overfor denne linie fremlægger KAP i sin nye bog: »DE UDDANNELSESSØGENDE OG KAMPEN FOR ET SOCIALISTISK DANMARK«, forlaget Oktober et samlet svar for de uddannelsessøgendes kamp på alle områder; for bedre levevilkår, mod studiestræmninger, mod U-90 og mod det borgerlige indhold i studierne. I bogen erkendes det, at de uddannelsessøgende, som en del af arbejderklassen, står svagt og at det er borgerskabet, der er på fremmarch.

Det påvises, hvorledes de uddannelsessøgende i så godt som enhver kamp står overfor en modstander, der slår hårdt til. Men samtidig vises det, hvorledes de uddannelsessøgende kan slå hul i krisepolitikken, såfremt de koncentrerer deres kræfter og samler sig om nogle hovedopgaver — aktuelt kampen for højere SU. Bogen påviser, hvorledes man ad den vej skridt for skridt kan gennembryde krisepolitikken og på længere sigt styrke kampen for et socialistisk Danmark. På den måde indeholder bogen et svar på studenterbevægelsens aktuelle problemer og bør læses af alle, der interesserer sig for studenterbevægelsens fremtid.

Redaktionen.

Kantinekamp og

De uddannelsessøgendes levevilkår har længe været elendige. Det er der talt meget om i DSF og DUS, uden at det har hjulpet meget. Ind i mellem falder der et mindre beløb af, men indtil nu har det kun været klatskillinger.

Siden 1974 er SU'en blevet forringet med 40% p.g.a. stigende priser. Nogle har derfor ikke råd til en bolig med varmt vand og bad. Mange prøver dagligt at presse udgifterne ned, f.eks. ved at låne bøger i stedet for at købe dem eller lade være med at betale licens.

Jo, de uddannelsessøgende har for alvor mærket, hvad Anker Jørgensen mener med, at »vi« alle må spænde livremmen ind, for at »vi« kan komme gennem krisen.

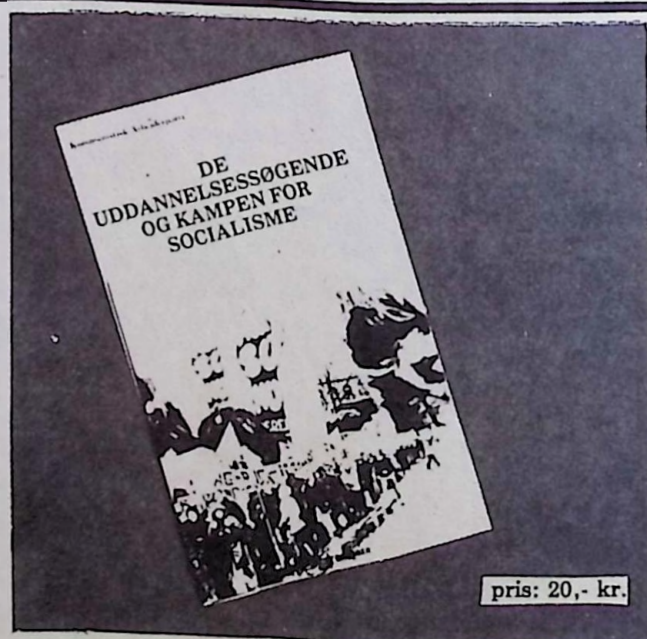
Krisens årsag

Der er krise i Danmark. En af de cykliske kriser, som vil komme igen og igen så længe der er kapitalisme. Årsagen er, at produktionen i et kapitalistisk samfund ikke styres af befolkningens behov, men af, hvad der giver mest profit. Krisen opstår, fordi de varer, der produceres ikke kan sælges med tilstrækkelig profit. Og hvorfor kan de ikke det? Fordi befolkningen ikke har stor købekraft nok til at betale priser, der er nødvendig for at fabrikanterne kan få tilstrækkelig stort overskud. Følgen bliver, at mindre firmaer krakker eller indsnævrer produktionen. Frugtplantageejere betales for at fælde deres frugt-

træer. Fisk overhældes med blå maling. Oksekød og smør hober sig op i pukler. Hvede kastes i havet. Under krisen destrueres for mange millioner kroner varer, produktionsmidler står og rustner op, med mindre de lægges om til militærproduktion. Alt sammen samfundsmæssig værdi, som ødelægges p.g.a. manglende profitable afsætningsmuligheder. Samtidig er der i befolkningen knaphed selv på elementære ting. Der er overproduktion af varer i forhold til købekraften, bestemt ikke i forhold til behovet.

Krisepolitikken rammer arbejderklassen

Statens krisepolitik er velkendt: Arbejderklassen skal betale kapitalens krise, sådan at kapitalen og især de store monopoler kan slippe igennem med profitten i behold. Besparelser på det offentlige, løn- stof, aftrapning af huslejetilskud, besparelser i sundhed-, social- og undervisningssektoren, udhuling af SU. Samtidig gives der tilskud til kapitalen, — især til eksportindustrien, så underskuddet på betalingsbalancen bringes ned. Og så danske kapitalister får mulighed for at klare sig i salgsmålet

pris: 20,- kr.

SU-kamp

Krisepolitikken rammer ikke alle lige hårdt. Ritt Bjerregård, Henning Christophersen og andet borgerskab kan på få dage bruge, hvad de uddannelsessøgende kan få i stipendium i hele studietiden. Godt gjort!

på det internationale marked.

Kapitalen skal betale krisen selv

I overenskomstkampen stilles arbejderklassen over for arbejdsgivernes krav om lønnedgang, afskaffelse af den automatiske dyrtidsregulering m.v. Både overenskomstkampen og kampen for højere SU er en del af arbejderklassens kamp mod krisepolitikken. Et forsvar for arbejderklassens levevilkår med perspektivet: — at lade kapitalen betale krisen selv.

VS og SU-kampen

Nogle VS'ere har deltaget i udarbejdelsen af et SU-oplæg, der har været bragt som indstik i DSF's blad, Studenterbladet. Ifølge dette oplæg skal de uddannelsessøgende slås for højere SU, fordi staten bruger den lave SU politisk disciplinerende, hvilket igen betyder, at der bliver lavet mindre studiekarbejde i arbejderklassens interesse. Dermed har VS opstillet deres begrundelse for, hvorfor det er vigtigt at gå ind i SU-kampen. Men VS's syn på årsagen til den lave SU er forkert. Det skyldes ikke primært borgerskabets forsøg på politisk at ensrette de uddannelsessøgende. Det skyldes ønsket om besparelser, forsøg på at holde købekraften nede, hvilket medfører forringelser af levevilkårene — alt sammen for at hjælpe kapitalen ud af

krisen. Samtidig er det korrekt, at SU'en også — og i stigende grad — anvendes som politisk disciplineringsmiddel. F.eks. ved at gøre SU tildeling afhængig af studievalg, de stramme normeringer og SU-ens ringe størrelse. Men når VS forsøger at gøre den politiske disciplinering til hovedaspektet i en SU-kamp, skyldes det, at de ad denne vej søger at legitimere årsagen til, at progressive, i følge dem, kan tillade sig at kæmpe for mere SU. Grundlaget bliver dog galt, hvilket vil få alvorlige konsekvenser for en SU-kamp — for om det kan samle den tilstrækkelige bredde om det præcise mål.

Kantinekampen — et godt eksempel

Kantinekampen er et godt eksempel på, at mange kan og skal inddrages i kampen for — at forsvare levevilkårene, — hvis der skal være blot en minimal chance for at kampen kan vindes. Kantinekampen har været en kamp, der har kunne samle alle, som er imod pristigningerne. Kantinekampen er blevet sat i snæver sammenhæng med SU-kampen, og det må gøres endnu klarere. Perspektivet har været at vinde en sejr i levevilkårskampen — en gang slå bremserne i mod forringelser. Kampen har dermed fået en principiel betydning i forhold til SU-kampen. Også staten har

gjort det til et principielt spørgsmål, hvorfor at kampen (fra begges side) har måtte føres i nu flere måneder. Lige siden 1. oktober. SU-kampsperspektivet gør det ekstra vigtigt at kantineboykotten ender med en sejr. Boykotten må derfor fortsætte og propagandaen for de uddannelsessøgendes levevilkår trappes op. På den måde øges boykottens politiske pressioneffekt også. Skulle det vise sig umuligt at vinde en levevilkårskamp med kantineboykotten som eneste magtmiddel må den opsummeres grundigt. Ellers vil et nederlag i kantinekampen kunne få alvorlige konsekvenser.

Slagkraftige aktioner for SU

Men det bedste udgangspunkt for den fremtidige SU-kamp er en sejr i kantinekampen. Uanset om det bliver en sejr eller ej må debatten om SU forstærkes. SU-grupperne må igang og debatterne bredes ud.

I slutningen af februar må man, som VS på RUC har foreslået det, prøve at arrangere landsomfattende debatdage om SU og kantinekampen. Målet for debatterne er bl.a. at skabe en mobilisering, der kan føre frem til aktioner inden ca. 1. april. Det vil i starten hovedsagelig være interne debatter og enkelte slagkraftige, veltillæggte, udadvendte propagandaaktioner. Men det er ikke realistisk, at alle uddannelsessøgende vil være klar til mere omfattende aktioner på en gang. Det må sandsynligvis starte ved, at et uddannelsessted, som VS'erne foreslår det i Studenterbladet, går i aktion og prøver at få andre med. VS foreslår kollektiv orlov som aktionsform. KAP støtter, at orlovsaktioner kan anvendes som spydspidsaktioner på RUC og AYC. Men undervisnings- og eksamensboykot vil være nødvendigt at etablere på de fleste andre uddannelsessteder.

Bistandshjælp i maj

Samtidig er det langt fra sikkert, at der kan komme en omfattende aktion dette forår. Det er meget vanskeligt at skabe så stor mobilisering, at en sådan aktion er mulig. Skal der opnås forbedringer, der batter noget, så er sådanne

store aktioner dog nødvendige. Og selv om det måske ikke lykkes at stable en stor aktion på benene dette forår, er mobiliseringsarbejdet ikke forgæves. Det peger frem mod, at det senere vil være muligt. Kommer der ingen omfattende aktion for SU-kravene dette forår, bliver det aktuelt at prøve at sikre de uddannelsessøgende ret til bistandshjælp pr. 1. maj. I dag kan uddannelsessøgende kun få bistandshjælp i sommerferien. Kampen drejer sig derfor aktuelt om at få flyttet datoen for, hvornår uddannelsessøgende kan få hjælp, nemlig fra 1. juli til 1. maj. Lykkedes det at få flyttet denne dato, hindrer man, at folk som er økonomisk i klemme (fordi studielånet er opbrugt eller man p.g.a. eksamenslæsning ikke har tid til erhvervsarbejde) dropper ud af studiet dette forår. Også det vil styrke SU-kampen.

KØB:

ADRESSER:

Kommunistisk Arbejderparti (KAP)

Esbjerg: Postbox 293, 6700 Esbjerg
Helsingør: Postbox 71, 3000 Helsingør
Herning: Postbox 219, 7400 Herning
Hillerød: Postbox 148, 3400 Hillerød
København: Studiestræde 24, 1455 Kbh. K. Tlf. (01) 1521 33.
Køge: Postbox 111, 4600 Køge
Lolland-Falster: Postbox 85, 4600 Nykøbing F.

Odense: Postbox 201, 5000 Odense C
Randers: Postbox 2043, 8900 Randers
Roskilde: Postbox 128, 4000 Roskilde
Silkeborg: Postbox 207, 8600 Silkeborg
Slåve: Postbox 198, 7800 Slåve
Ålborg: OKTOBER bogbutik, Kastetvej 11, 9000 Ålborg
Århus: Guldmedegade 36 (baghuset), 8000 Århus C. Tlf. (06) 1200 57
ons. 13-16. to. 16-15-17 30.
fre. 15-17 30

OKTOBER bogbutikkerne

København: Studiestræde 24, 1455 Kbh. K. Tlf. (01) 1287 97. Åbningstider: ma.-fre. 10-17 30, lørdag 10-13.
Ålborg: Kastetvej 11, 9000 Ålborg. Åbningstider: ma.-fre. 15 00-17 00, lørdag lukket.
Århus: Vestergade 64, 8000 Århus C. Tlf. (06) 1934 33. Åbningstider: ma.-to. 15 30-17 30, fre. 15 30-19 00, lørdag 10-13.

Fremstød for Kommunistisk Arbejderparti

Redaktionen har talt med formanden for Kommunistisk Arbejderparti, Benito Scocozza om partiets planer for det kommende år.

— Igennem det sidste trekvarte år har KAP forberedt et omfattende fremstød for at udvide partiets politik, siger Benito Scocozza. Partiet og partiets sympatisorer har diskuteret forslag til handlingsprogram, et ret så omfattende, konkret og detaljeret handlingsprogram. Det har været offentliggjort som tillæg til Arbejderavisen d. 3. januar.

Handlingsprogram

— Hvad indeholder programmet?

— Det giver retningslinier en politik på det faglige område, bl.a. i kampen mod ØD,

på det internationale område, hvor kampen mod de to supermagter og for et alliancefrit Danmark er i centrum, og på EF-området, hvor det følger linien med at boycotte de europæiske valg op. Men der er meget andet. Bl.a. forslag til boligpolitiske handlingslinier, til KAP's skattepolitik, politik for Grønlands fuldstændige frigørelse fra Danmark, miljø- og energipolitik og meget andet.

- Uddannelsespolitik?
- Naturligvis.

Flere skal lære KAP's politik at kende

— Hvordan vil KAP føre dette program ud i livet?

— Vi drømmer selvfølgelig ikke om, at bare vi har et konkret og solidt handlingsprogram, så vil den danske arbejderklasse følge os og kæmpe kravene igennem. Vi kender godt vores egen beskedne styrke. Men på den anden side er vi ikke i tvivl om, at partiet kan nå længere ud med politikken på de forskellige felter. Vi skal bl.a. ved hjælp af handlingsprogrammet og en bred propaganda for det, få flere og flere til at kæmpe for de krav, vi stiller op.

— Betyder det, at man for

KAPs formand, Benito Scocozza om partiets planer: Vi er i længere ud med politikken på hjælp af handlingsprogrammet få flere til at kæmpe for de krav

KRONIK:

Hvorfor er det nødvendigt at lave fagkritik — også i en krisetid

Der er for tiden ved at starte en større, samlet debat om fagkritik i og om KAP. Redaktionen ønsker med denne artikel at være med til at starte debatten.

Studerteroprøret i 68, med bl.a. Rudi Dutsche og Marcuse som ledere, blev startskuddet for »det nye venstre«. En betegnelse, der refererer dels til udviklingen af den mere organiserede venstrefløj — herhjemme bl.a. til dannelsen og samlingen af VS samt KAP's forløber (KFML) i 68. Dels til opblomstring af en »venstre-kritik« strømning blandt de intellektuelle og endelig til udviklingen af den antiimperialistiske kamp mod USA-imperialismens aggression i Indokina. Men Vietnambevægelsen toppede hurtigt i Danmark og var stort set død ved Vietnamkrigens slutning. Den vigtigste årsag hertil var, at bevægelsen mere tog udgangspunkt i solidariteten med Vietnam end i en dybere erkendelse af

imperialismens natur. Derfor ser vi i dag, at resterne af »det nye venstre«, incl. VS indtager en uafklaret stilling eller yder en »passiv« støtte til Vietnams overfald på Kampuchea.

I Frankrig gav maj-oprøret stødet til det reaktionære De Gaulle-regimes fald. Men i andre lande fik oprøret kun blivende resultater på universiteterne. Herhjemme blev professorvældet afskaffet og der blev udarbejdet nye studieordninger med friere rammer — især på de humanistiske og samfundsvidenskabelige fag. Det gav plads for en mere omfattende kritik af de borgerlige studiers indhold og form (vi kan ikke her skrive hele fagkritikkens historie, men henviser til Kommunistisk Tidsskrift nr. 2 og nr. 7.-8/67).

I de senere år har man så hørt, at studenterbevægelsen og den fagkritiske bevægelse er ude i en dyb krise. Årsagerne hertil er mange, men må hovedsagelig søges i den samfundsmæssige krise, Socialdemokratiets og nu SV-regeringens krisepolitik. Udhulingen af levevilkårene og indførelsen af adgangsbeholdninger er afgørende årsag til, at en kraftig politisk disciplinering er slået ind blandt de uddannelsessøgende. Udover de to RUC-kampe og enkelte lokale kampe har statsmagten haft held til at gennemføre stramninger i studieforholdene, uden særlig modstand. Ud fra en kølig betragtning må de uddannelsessøgende erkende, at de i dag har mistet de fleste af de positioner, — i form af metodefrihed, som blev vundet i 68. Det resterende kan man dårligt udnytte p.g.a. pressede levevilkår. De ydre betingelser for at lave kritisk studiearbejde er således ikke de bedste.

Men også forhold i den fagkritiske bevægelse har virket hæmmende. Selvom fagkritikken både i form og indhold har rummet en del gode elementer (f.eks. arbejdsmarkedsrapporterne, en øget interesse for de enkelte discipliners sammenhænge og for samfundets politiske udvikling) har fagkritikken lidt af en række begrænsninger. Den fagkritiske bevægelse f.eks. om fagfronterne er gang på gang blevet splittet, når man er gået i gang med spørgsmål som: Hvad er fagkritik? Hvordan skal det gribes an og hvad skal det bruges til? En af årsagerne til disse fødsels- og opvækstproblemer er, at man alt for ofte har forsøgt at igangsætte projekter uden på forhånd at have blot et mindstemål af fælles politisk og ideologisk udgangspunkt. Ofte kastede man sig ud i kæmpemæssige projekter og der var (især for nogle år siden) ingen grænser for, hvad man troede, man kunne opnå. Forestillingen om oprettelse af »røde universiteter« midt i det kapitalistiske samfund viser, hvor ung og naiv bevægelsen var. Ligeledes har den fagkritiske retning ofte »misrygtet« sit gode udgangspunkt ved at indsnævre fagkritik til forstenet teoretisering eller ukritisk støtte til fagforeningerne, ved endeløse

siger i et interview bl.a. følgende i tvivl om, at partiet kan nå ukellige felter. Vi skal bl.a. ved en bred propaganda for det, vi stiller op.

(Foto: Arbejderavisen).

debatter om intern kontraekstern fagkritik og endelig ved at forsøge at opøje fagkritikken til strategien for alt studenterspolitisk arbejde. Udfra opfattelsen af, at hovedparten af de uddannelsessøgende ikke tilhører arbejderklassen har den fagkritiske retning haft held til at sprede den misforståelse, at der er en grundlæggende modsætning mellem at studere kritisk og i andre sammenhænge kæmpe for bedre levevilkår. Det har ført til, at de studerende hver gang de ville tillade sig at kæmpe for bedre levevilkår skulle legitimere det ved, at man erklærede sig for »studier i arbejderklassens interesser«. At et sådant mål ikke kan opnås indenfor det borgerlige samfunds rammer, bekymrede ikke den fagkritiske linie. Det var tilstrækkeligt at vifte med parolen, uanset uenighed om indholdet.

I modsætning til disse problemer for den fagkritiske linie har KAP et solidt, fælles ideologisk grundlag for at udvikle illet fagkritiske arbejde. Vi har derfor også set, at en del KAP'ere (trods vi af bl.a. VS er blevet beskyldt for ikke at lave fagkritik) har produceret gode, brugbare ting (f.eks. W.H. Hansen og L. Eges bog: »DKP efter 45«, forlaget Oktober).

at komme til at kæmpe for kravene må melde sig ind i KAP?

— Naturligvis er det udmærket, når partiet vokser. Men det er ikke formålet med handlingsprogrammet — at rekruttere medlemmer. Formålet er, at kravene slår igennem, og at man f.eks. på uddannelsesområdet samler så mange som muligt til en fælles kamp for bedre SU, mod nedskæringerne, mod det borgerlige indhold i uddannelserne osv.

— Og, tilføjer Benito Scocozza, partiet har desuden tænkt sig at gøre alvor af planerne om at forberede opstilling til folketingsvalg. I foråret vil vi iværksætte en indsamling af de ca. 20.000 underskrifter, der i følge valgloven skal til for at opstille til folketingsvalg.

— Taburetkløe?

— Nej, vi har ikke de fjerneste illusioner om, at man ved

hjælp af folketingsflertal kan indføre socialismen. Men vi erkender, at mange politiske diskussioner i arbejderklassen nu engang handler om det, der sker i folketetinget. Og det er også ganske naturligt. Det er jo derinde, overgrebene vedtages, den økonomiske politik udformes osv. Selvfølgelig på kapitalens præmisser.

KAP og folketetinget

— Kan man ændre på disse præmisser?

— Nej, som jeg sagde før: vejen til socialismen går ikke via Christiansborg. Skulle en revolutionær politik få mange stemmer ved valgene og besætte stole i Folketinget, så ville borgerskabet — det viser al erfaring — sætte folketetinget ud af kraft. Nej, grunden til, at vi opstiller er, at en sådan opstilling vil være med til at skabe langt større kendskab til vores politik, end det nu er tilfældet. Det vil være med til at »profilere partiet på det natio-

nale plan«, som vi har udtrykt det.

Ungdomsforbund

— Endelig, slutter Benito Scocozza, når vi taler om partiets fremstød i det kommende år, så står KAP over for at træffe en meget vigtig og vidtrækkende beslutning, nemlig beslutningen om at oprette et kommunistisk ungdomsforbund. Ikke mindst for de mange uddannelsessøgende på læringe- og gymnasie- og skoleplan vil det have betydning, at der skabes et ungdomsforbund, som er indrettet efter det miljø og den kultur, der præger ungdommen. Og det er på tide, at der dukker en organiseret revolutionær ungdomspolitik op, der kan tage kampen op mod DKU-linien, som i dag er så dominerende inden for mange af ungdommens masseorganisationer. — Men ungdomsforbundet vil vi snart komme til at høre mere om.

sidste 10 års udvikling på venstrefløjen og »marxismens indtog på læreanstalterne« er det således ikke tilfældigt, at mange studerende er søgt herimod og opfatter sig selv som marxister. Det er da også netop i denne brede uafklarede og »udogmatiske« strømning, at den fagkritiske tradition har taget sit udgangspunkt og vundet en del.

Bl.a. ud fra de her skitserede forhold er det oplagt, at fagkritikken både kan og skal bruges af hele arbejderklassen og dets kommunistiske parti. Både i undervisningen og i andet fagligt arbejde kan og skal de uddannelsessøgende/færdiguddannede støtte den danske arbejderklassens kamp og solidariser sig med den Tredie Verdens undertrykte folk og nationer i kampen mod supermagterne. Og det kan ske via alt lige fra møder, løbesedelskriverier, rapporter og større værker. Derudover er det oplagt, at man, udover hvad man selv finder inspirerende indenfor studiets rammer laver fagkritisk arbejde, som partiet kan bruge. Også her kan det dreje sig om alt lige fra udformning af løbesedler, artikelskriverier til større selvstændige værker. Men man kan ikke studere og samtidigt fungere f.eks. som storleverandør af aktuelt stof i

større udstrækning til f.eks. Arbejderavisen. Det vil udover et umenneskeligt arbejdspress også stride mod en »videnskabelig grundighed« i det faglige arbejde. De enkelte KAP'eres indsats må derfor i større grad ligge i udarbejdelsen af mere omfattende, baggrunds-, undersøgelses- og analysearbejde. Samtidig vil det også være forkert at begrænse det fagkritiske arbejde udelukkende ud fra, hvad partiet aktuelt har behov for. Det vil afskære KAP fra vigtige metodiske og filosofiske debatter. Debatter, som foregår på mange uddannelsessteder og som, — hvis man ikke går ind i dem, vil betyde, at man forpasser gode muligheder for at udbrede marxismen-leninismen-mao-tsetung-tænkningen og KAP's politik.

Som skrevet i indledningen skal dette indlæg ses som et led i debatten om fagkritik blandt partiets medlemmer, sympatisører og venner. Vi ønsker med indlægget at give bolden op på nogle områder og håber på en livlig diskussion.

Ønsker du at være med i debatten kan du sende indlæg til redaktionen: Hvad Må Der Gøres, Studiestræde 24, 1455 K., mærket »fagkritik«.

Metaltoppen og styrelsen i Århus

Kantineboykotten har kørt hele efteråret på en lang række uddannelsesinstitutioner. Men det varede meget længe for der skete noget på Århus universitet. Først i perioden op til juleferien kom der kantineboykot på tre fag i Århus. Den sene opstart skyldtes ikke mindst styrelsen (ledelsen) på Studenterrådet.

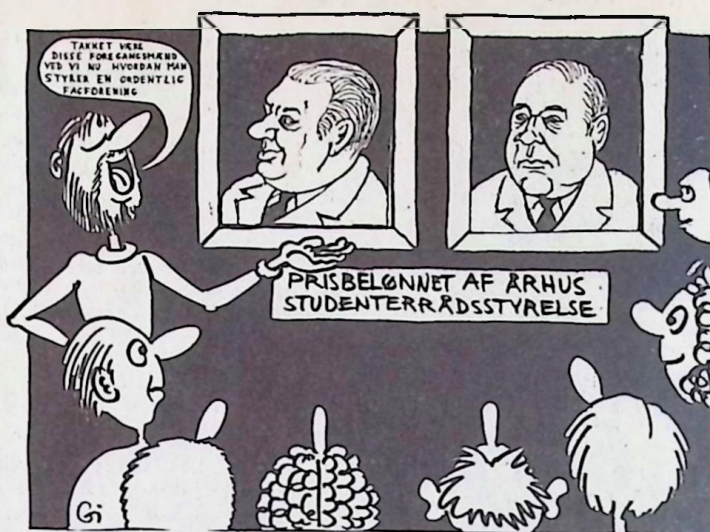
Fra forhaling og sabotage...

Styrelsen har taget alle midler i brug for at forhindre en kantineboykot. Efter en kortvarig boykot den 2.-4. oktober forhalede de sagen, sådan at der først blev afstemning om boykot igen den 7.-9. november. Denne afstemning blev ikke gennemført i alle kantiner, og — bemærkelsesværdigt nok — ikke i de kantiner, hvor styrelsen havde ansvaret for afstemningen. På den baggrund og fordi afstemningen

kun viste et knebent flertal for boykot, besluttede initiativtagerne ikke at starte kantineboykot, men i stedet at foretage en ny afstemning i håb om større deltagelse. Anden afstemning blev afholdt 28.-29. november og viste et stort flertal for boykot i tre ud af fem kantiner.

.... til trusler om eksklusion!

Studenterrådet fordømte afstemningen som en grov omgåelse af Studenterrådets beslutninger og flere lokale afdelinger på fagene opfordrede enten til at stemme nej eller til at boykotte afstemningen. Styrelsen truede endvidere med eksklusion af de, der gennemførte afstemningen, ved i en redegørelse til de lokale afdelinger at skrive at »initiativgruppernes« fremgangsmåde i andre fagforeninger ville have medført eksklusion. En trus-

Styrelsen på Århus Universitet har under kantineboykotten vist, at de ikke står tilbage for metaltoppen, når det gælder om at tage udemokratiske metoder i brug, hvis medlemmernes beslutninger går dem imod.

sel, der i realiteten retter sig ikke kun mod »initiativgrupperne«, men lige så meget mod de studerende, der tog konsekvensen af afstemningsresultatet og boykottede kantinen. Med disse metoder står styrelsen ikke tilbage for metaltoppen. Den socialdemokratiske ledelse i Metal har også gang

på gang (f.eks. Scaniadam) truet med eksklusioner og erklæret afstemninger ugyldige. Baggrunden for styrelsens optræden er måske, at Studenterrådet i Århus spiller rollen som arbejdsgivere i kantinerne via deres deltagelse i kantinerne bestyrelser.

Skal nedskæringerne gå igennem?

År for år er bevillingerne til Kbh.'s universitet blevet skåret ned, men på budgetterne for 1979 skal der spares 20 ud af 685 millioner, og det er en stramning, der virkelig kan mærkes. Der er derfor startet diskussioner om, hvad man kan gøre for at bekæmpe nedskæringerne.

Nedskæringerne har betydet ansættelsesstop for faste lærere, dvs. større forpligtelser for lærerne, hvis en lærer forlader et institut. Desuden er den vikardækning, som det teknisk-administrative personale tidligere har haft, skåret væk. Ellers er det især den løse undervisning, som deltidslærere, undervisningsassistenter og eksterne lektorer, der rammes, men også ruskursusbevillinger, fagblade og ekskusjoner står for skud.

Nej til administration

Studenterrådet på Kbh.'s universitet har sagt, at studenterne ville nægte at administrere nedskæringerne, fordi det vil betyde, at studenterne er med

til at legitimere nedskæringerne, i og med de selv er med til at beslutte, hvad de skal ramme, og fordi studenterne derved vil være med til at splitte de forskellige grupper på universitetet i et stort slagsmål om, hvem der kan rage mest til sig på bekostning af andre.

Men ét er teori, noget andet er praksis. I praksis er det nemlig sådan, at det kun er på humaniora, at der er blevet sagt nej til administration af nedskæringerne. På humaniora er det lykkedes at få de fleste studienævne og institutter til at erklære, at nedskæringerne er uforvarselige overfor studieplanerne og det faglige indhold. Alle stillinger genopslås derfor, som om der

ikke var skåret ned på bevillingerne. Med denne status-quo linie er der erklæret krig mellem institutterne og de bevilligende myndigheder. Man kan derfor godt regne med, at der bliver grebet ind, sådan at institutterne pålægges at lave budgetter, der kan holde sig inden for bevillingerne, eller at institutterne sættes under administration. Denne situation må man forberede sig på, så man er i stand til at svare igen med undervisningsboykot, lærerstrejke eller andre slagkraftige aktioner. Om dette kan lade sig gøre er det svært at sige om i dag. En ting kan man dog sige: Det vil kræve et godt forarbejde. Indtil nu er det stort set kun på psykologi, at forslag om lærerstrejke er diskuteret alvorligt.

Forsvar af »reaktionære uddannelser«?

Det er Studenterrådets plan, at man på de forskellige fag skal starte diskussioner om det faglige indhold for at opstille krav til studierne. Det skal tjene til at styrke argumentationen for, hvorfor nedskæringerne er uforvarselige, og det skal være med til at bringe de

studerende i offensiven overfor nogle mere langsigtede forbedringer af studierne.

Det er initiativer, KAP mener er rigtigt, men alligevel vil vi pege på nogle farer, der ligger i Studenterrådets linie. Der er fare for at de konkrete kampmål forsvinder i en mere almen og diffus diskussion af fagernes indhold, og der er faren for, at diskussionerne om fagets indhold bliver brugt til at vurdere, hvilke fag der alligevel er så reaktionære, så de ligeså godt kan blive ramt af nedskæringerne. Det er det, den nye rektor Skinhøj lægger op til, når han taler om studier, der ikke er pagt med tiden og Studenterrådet har støttet Skinhøj som rektorkandidat. Samtidig lægger Studenterrådets præsidium selv op til det samme: »Vi vil ikke slås for at bevare bevillingerne til en hvilken som helst reaktionær uddannelse«, sagde studenterrådsformand Stefan Middelbo på et pressemøde efter præsidentvalget. Det kan meget vel betyde, at f.eks. de fysikstuderende ikke skal regne med Studenterrådets støtte, hvis fysikstudiet rammes af nedskæringer, for fysikstudiet til-

Kampuchea fortsat fra forsiden

Led i Sovjets strategi

Sovjets nære bånd til Vietnam, våben og handelsleverancer, samt det faktum, at Sovjet var lynhurtige til at anerkende quislingeregeringen viser, at det er Sovjet, der står bag Vietnams invasion. Og der går en lige linie fra Sovjets egen besættelse af Tjekkosllovakiet i 1968, over angrebskrigen mod Eritrea, kuppene i Afghanistan og Sydyemen i 1978 til invasionen i Kampuchea i begyndelsen af 1979.

Ingen af disse aggressioner er foregået uden Sovjets direkte medvirken, våbenforsyning og kraftige opbakning. Alt sammen ting, der viser, at der er tale om en nøje lagt plan for at opbygge et strategisk opmarchområde for Sovjet fra det sydlige Afrika til Sydøstasien.

Udviklingen i verdenspolitikken i de sidste måneder er en uhyggelig og klar bekræftelse på, at de to supermagter Sovjetunionen og USA kæmper indbyrdes om at opnå verdensherredømme. Og det er en bekræftelse på, at det er Sovjet, der er den aggressive af de to, at Sovjet er i offensiven og aktivt kæmper for at tilkæmpe sig ny indflydelse — herredømme. Heroverfor er USA i defensiven og først og fremmest optaget af at forsvare sin indflydelse.

USA fumler — Sovjet farer frem

I forhold til f.eks. det sidste halve år, kan nogle begivenheder konkret vise dette forhold mellem de to:

Mens USA går og fumler og vrider og vender sig for at få en fredsaftale mellem Israel og Egypten uden at der rigtigt sker fremskridt og datoerne udskydes; mens oprøret i Iran kommer helt bag på USA og det først holder på Shahan af Iran og derefter må opgive den

hører sandsynligvis i følge Studenterrådet kategorien »reaktionære uddannelser.«

KAP mener, det er nødvendigt, at smede en bred front til forsvar for uddannelserne mod nedskæringer — for at bevare status quo. Også selvom studieindholdet er reaktionært (det er det i hovedsagen i alle fag). Og det står ikke i modsætning til, at man prøver at ændre studieindholdet i progressiv retning, tværtimod.

politik og gå ind for hans afrejse fra landet; mens oprøret i Nicaragua fortsætter uden at USA kan standse det — så understreger Sovjet i samme periode »venskabs og samarbejdsalliancer« der i realiteten er militæralliancer med Etiopien, Afghanistan og Vietnam, laver kup i Sydyemen og Afghanistan, fører krig mod Eritrea og nu åbent støtter og står bag en væbnet invasion i et frit og selvstændigt land: Demokratiske Kampuchea. Alt sammen ting, der viser, at Sovjet vinder frem på tidligere amerikansk område, uden at USA er i stand til at gøre noget.

Sovjet trapper op

Alene udviklingen i karakteren af de fremstød, som Sovjet har foretaget, viser denne supermagts stadig mere åbenlyse aggressive fremfærd.

Invasionen i Tjekkosllovakiet i 1968 foregik i et land, der efter aftale med USA var under sovjetisk »indflydelsessfære«. Det var et angreb mod et selvstændigt og uafhængigt land, men Sovjet kunne påberåbe sig at forsvare sine »interesser«.

I Angola i 1975 sendte

Sovjet cubanske tropper ned for at afgøre en indre strid mellem befrielsesbevægelserne. Dette var uden for dets normale »interessesfære«, men det kunne ske under dække af befrielseskampen mod Portugal og mod Sydafrikas indblanding (og USA's). Derfor kunne denne handling opnå stor sympati hos mange afrikanske stater og ret stor sympati i den antiimperialistiske verdensoffentlighed — selvom Sovjet som betingelse for »hjælpen« fik et vist overherredømme i Angola.

I de sidste år har Sovjet så aktivt støttet og deltaget i Ethiopiens kolonikrig mod Eritrea, mens Sovjet har fået direkte kontrol over den ethiopiske politik. Men desværre er det frie Eritrea ikke i dag anerkendt af de afrikanske stater som en selvstændig nation. Derfor kan denne kolonikrig foregå uden væsentlige protester — men dog under stigende protester fra dele af den antiimperialistiske verdensoffentlighed.

En ny epoke

Så her i begyndelsen af 1979 kom invasionen i Kampuchea. Og denne gang gælder angre-

bet en fuldstændig fri, uafhængig, selvstændig og anerkendt nation, endda uden for Sovjets interessessfære. En nation, som har sæde i FN og er medlem af de Alliancefri Landes Bevægelse. Godt nok var Sovjet og Vietnam nødt til, 3 uger inden invasionen begyndte, at proklamere oprettelsen af en oprørsbevægelse for at give invasionen et »legalt« skær — men det narrede dog kun meget få set i verdens målestok. Mange har helt klart set det der sker som en invasion — og kaldt et væbnet angreb for en væbnet angreb.

Fordi Sovjet nu, via Vietnam, har gennemført en åbenlys invasion i et selvstændigt og anerkendt land — fordi Sovjet hermed har ekspanderet usminket — betegner angrebet mod Kampuchea en ny epoke i verdenspolitikken.

Næste punkt kan blive Sovjets angreb mod et land direkte under USA's herredømme, eller mod et land mellem blokkene i Europa.

Det er gennem denne optrapning, at Sovjet viser det er den mest aggressive af de to supermagter og den farligste kilde til verdenskrig.

Bresjnev-doktrinen...

Klaus Albrectsen, copyright. Bragt i Socialistisk Dagblad 20. januar.

Kvinder under uddannelse

Hvad Må Der Gøres, redaktionen har bedt en medicinstuderende fra Københavns universitet skrive et indlæg om de kvindelige studerendes særlige problemer. Dels for at få nogle konkrete erfaringer frem og dels for at få udviklet kampen mod kvindeundertrykkelsen på uddannelsesstederne.

Havde jeg vidst, hvor mange forhindringer man som kvinde må forcere i studietiden, er det nok tvivlsomt, om jeg var startet på en højere uddannelse. På den anden side har man også i de mere traditionelle kvinde-mellem-uddannelser mange af de samme problemer, og det går ikke, at man blot individuelt opgiver. Tværtimod, problemerne må tages op kollektivt — som alles problemer. Og hvad er det så for problemer, jeg har lagt mærke til?

Studievalg

Først er der problemet med overhovedet at få foden indenfor. Det gælder alle, men alligevel tror jeg, at flere kvinder afholder sig fra at søge. Mange universitetsfag, som f.eks. lægestudiet, er traditionelt et mandefag — naturvidenskabeligt osv. Men der er også noget humanistisk i det — man hjælper syge — Florence Nightingale, blot mere videnskabeligt. Altså noget, der ligger i forlængelse af den kvindelige kønsrolle og gør, at man tør søge ind.

Rundsave på albuerne

Samtidigt er intet sikret, selv om man er sluppet ind. Mange universitetsfag med store hold, forelæsninger og enkeltmandseksamen er baseret på et individuelt ræs, som kvinder er mindre opdraget til at leve op til end mænd. Kvinder holder sig mere tilbage, udtaler sig ikke om ting, før de er helt sikre, siger ikke så meget i store forsamlinger. Men heldigvis er både mænd og kvinder ved at gøre op med dette individuelle ræs. Det erstattes af læsegrupper, hvor man kan bruge hinandens ressourcer. Kvinder er ikke længere så tilbageholdende i grupperne, i auditorierne og på studentermøder. Også i de faglige organisationer er der nu mange steder lige så mange aktive kvinder som mænd. Alt sammen

fordi kvinderne er begyndt at stole mere på sig selv.

Job bagefter

Skulle man være heldig at blive færdig er det ofte sværest for kvinder at få job. En kvindegruppe på psykologi har tidligere undersøgt, hvor mange kvinder der blev vraget. Men det er svært at påvise præcist, bl.a. fordi mange akademikere ansættes på individuelle kriterier. Et problem, der understreger vigtigheden af, at fagforeningerne arbejder efter: længst ledig — først i arbejde — reglen.

Kvindeundertrykkende ideologi

Derudover eksisterer der i de fleste studier en del kvindediskriminerende litteratur: Historien består af store mænd, i anatomen er mennesket en mand — kvinden er en undtagelse, og i en del forskning (kendt er nok Vaggård-sagen) forsøger man ad sindrige veje at insinuere kvindens underlegenhed. Meget læser vi uden at tænke over det, og der ligger et vigtigt arbejde for hold, kvindegrupper og de faglige organisationer i at afsløre den slags vrøvl og kræve det fjernet.

Børn — orlov men uden SU

De største problemer opstår dog ved at have børn. De fleste studiers længde og vilkårene bagefter (for læger: 60 timers arbejdsuge, skiftende job eller arbejdsløshed) gør, at mange »vælger« at få børn, mens de læser. Problemerne herved er gjort rent private. Jeg står selv i dem. Det er ikke ualmindeligt med en del sygdom i starten af graviditeten og det koster let en eksamen, som det gjorde for mig. Så må man gå et halvt år om — for egen regning, hvis SU-tiden er overskrevet. Ofte har man i semestret bagefter en del obligato-

Salen var tæt pakket da de medicinstuderende sidste år gik i offensiven mod Inge Kroghs antiabort-kampagne. Også andre uddannelsessteder må tage kampen op mod kvindeundertrykkelsen, overalt hvor den viser sig. (Foto: Busser)

riske kurser, som skal godkendes. Hvis ens fyr er i samme situation, og man ikke kan få vuggestueplads (eller barnet bliver sygt), så må man tage orlov et halvt år. Men igen på egen regning. SU kan man ikke få under orlov, og i de fleste kommuner kan man ikke engang få bistandshjælp — man er jo ikke til rådighed for arbejdsmarkedet med et spædbarn.

Særlige SU-krav for forældre

Derfor synes jeg, at vi udover hævelse af rådighedsbeløbet, må stille krav om, at SU'en hæves for uddannelsessøgende med børn (og ikke som nu kun indtægtsgrænsen).

Derudover, at man kan få SU eller bistandshjælp ved barselsorlov. Det er højst utilfredsstillende, at det i dag er op til den enkelte kommune at afgøre.

Dispensation for kurser

Problemet med obligatoriske øvelser som man på grund af manglende vuggestueplads eller syge børn ikke kan tage, må ligeledes løses kollektivt. F.eks. ved at samle de forældre det rammer, så de — i stedet for helt individuelt at søge dispensation — tvinger det igennem sammen.

Ventelisteforældre

I det hele taget er problemet med manglende institutionspladser meget stort, hvilket også fik min fyr og mig til at organisere os i den lokale forældregruppe. Gruppens formål er at presse kommunen til at oprette det nødvendige antal institutioner, så forældrene selv kan vælge, om de foretrækker dagpleje eller institution. Jeg synes alle forældre i denne situation bør organisere sig i sådanne grupper.

Børnepasningsordning

Man kunne også forestille sig institutioner oprettet på uddannelsesstederne. Men det er bedst, at ens barn bliver passet der, hvor man bor. Så undgår man transportproblemer, og ungen kommer sammen med kvarterets andre børn, legekammeraterne. På Amager universitet har fagrådene engang undersøgt de studerendes behov for børnehaver på universitetet. Folk ville dog hellere have børnene passet lokalt, men ønskede en mere løs børnepasningsordning på universitetet, f.eks. til studentermøder. Det forsøgte de studerende så at lave under RUC-kampen. Samtidig fik de sat pusleborde op på toiletterne (både herre og dame). En fin ide, synes jeg.